

Posudek školitele na práci Dominika Jandla *Vznik a vývoj národní identity v moderním Turecku*

Kolega Jandl si pro svou práci zvolil téma turecké národní identity. Jakkoli by se to mohlo zdát, nejde o téma, které by bylo zajímavé pouze pro úzce specializované zájemce o Turecko. Kemalovský nacionalismus je velmi zajímavým případem i teoreticky – na první pohled se totiž zdá, že se zcela vymyká různým teoriím nacionalismu, zejména těm, které staví nacionalismus do protikladu k říším a zdůrazňují význam koloniální zkušenosti. Přínosem práce kolegy Jandla je, že na suverénně zvládnutých tureckých reáliích ukazuje, do jaké míry je tento pohled zavádějící a jak i v tomto případě hrají tyto faktory, určující zejména pro pojetí nacionalismu u Benedikta Andersona, svoji roli.

Jak plyne z již uvedeného, autor si rozhodně nevybral snadné téma, ba právě naopak. Autor se musel zorientovat ve dvou vcelku spleťtých oblastech literatury, tedy literatuře z oblasti teorií nacionalismu a v literatuře o moderních tureckých dějinách a kemalismu. Obojí se mu bravurně podařilo, zvládl i fázi, která mnoha studentům činí problém – nejen, že se v labyrintu teorií nacionalismu zorientoval, ale navíc z něj vybral dobré teoretické nástroje pro svůj výzkum. Autor také prokázal, že je schopen dobře zvládnout kámen úrazu mnoha (nejen) studentských prací – vhodnou komunikaci empirické a teoretické části.

Ve své analýze je autor schopen velmi plasticky přiblížit některé základní představy, které utvářely tvářnost tureckého nacionalismu, ale i formy, skrze něž se to dělo, ať se jednalo o zákony, projev Kemala či dokumenty tehdejšího historického či antropologického pole. Zakotvení v teoretické a historické literatuře a autorovy vlastní schopnosti mu přitom brání spadnout do pastí tupé reprodukce a vedou jej k zajímavým závěrům, které často jdou proti přijímaným klišé o Turecku – nejzajímavější je to v autorově diskusi vztahu nacionalismu a náboženství, které sice muselo změnit svou roli, ale zároveň neztratilo ani v sekulárně nacionalistickém Turecku svůj význam, ba naopak, stalo se jedním z pilířů turecké národní identity. Autor zde navrhuje zajímavou, jakkoli diskutabilní analogii s protestantismem. Možná by právě tuto analogii mohl při obhajobě autor více rozvést.

Práce má přehlednou strukturu, je dobře uchopena jazykově, jakkoli na některých místech působí poněkud rušivě některé pravopisné chyby.

Celkově se domnívám, že se kolegovi Jandlovi podařilo napsat nadprůměrnou bakalářskou práci, která si plně zaslouží známku *výborně*. Osobně doufám, že tato práce nebude posledním slovem autorova zájmu o turecký nacionalismus.

Praha, 6. 9. 2013

Ondřej Slačálek